

David D. Perlmutter

Picturing China in the American Press: The Visual Portrayal of Sino-American Relations in Time Magazine, 1949-1973

Lanham MD (Lexington Books) 2007, xxvii+265 p., \$ 37.95, ISBN 978 073911 8207 (pb)

David Perlmutter's wetenschappelijke belangstelling gaat uit naar processen van politieke communicatie. Kortgeleden trok hij aandacht met zijn boek *Blogwars* over nieuwe communicatievormen via het internet (*Blogwars*, Oxford UP, New York 2008). Zijn iets oudere studie – *Picturing China* – (onderwerp van deze bespreking) richt zich op meer traditionele vormen, in internationale politiek en diplomatie alsook in hun journalistieke afspiegeling. De titel van zijn boek is dan ook wat misleidend. Het boek gaat niet alleen over de *visual portrayal* van de Chinees-Amerikaanse betrekkingen in de periode van 1949 tot 1973, de periode dus van vestiging van het communistische regime in China en de diplomatieke breuk met Amerika tot het herstel van politieke betrekkingen tussen de VS en China onder president Nixon. Het boek biedt meer en minder dan het belooft. Wat de visuele portrettering betreft, bepaalt het boek zich tot het weekblad *Time*; het probeert geen vergelijking te maken met de visuele journalistiek van andere bladen en tijdschriften in de VS. Het boek biedt wel, ter informatie van de lezer, per tijdsperiode een overzicht van de historische ontwikkelingen aan de hand van bestaande literatuur. Perlmutter wil het beeld dat uit de diplomatieke geschiedschrijving oprijst en bijgewerkt is aan de hand van nieuw bronnenmateriaal als een soort ijkpunt gebruiken voor vaststelling van mogelijk systematische vertekening in het geschiedenisbeeld van *Time*. Perlmutter lijkt daarbij geleid te worden door het wat naïeve denkbeeld dat geschiedschrijving per saldo een waarheidsgetrouw beeld geeft, terwijl journalistiek, in weerwil van haar pretentie van feitelijk verslag, de werkelijkheid niet weerspiegelt maar buigt en vertekent.

Het resultaat is tweeslachtig. De lange historische overzichten bieden niet veel nieuws voor wie met het onderwerp vertrouwd is en zijn te lang voor wie achtergrondkennis behoeft voor Perlmutter's analyse van de visuele journalistiek van *Time*. En wat dat laatste betreft, is het boek tamelijk mager. Perlmutter besteedt minder dan de helft van het aantal pagina's aan 'pictures', steevast de laatste tus-

senkop per hoofdstuk. Onder het begrip 'pictures' rekent Perlmutter niet alleen foto's, maar ook politieke cartoons en suggestief vertekend cartografisch materiaal. Voor zover Perlmutter in die vertekening systematische opzet herkent, brengt hij die in verband met de rol en plaats van de centrale figuur achter bladen als *Time* en *Life*: Henry R. Luce. Over de macht en invloed van Luce in de vroege jaren van wat Luce zelf noemde: 'The American Century', is inmiddels ook heel veel gepubliceerd en de conclusies die Perlmutter op grond van zijn eigen analyse bereikt, zijn dan ook nauwelijks verrassend. Luce sympathiseerde met de nationalistische regering van Chiang Kai-Sjek, verdreven door de communisten van het vasteland naar Formosa. Voor zover die voorkeur van Luce een stempel kon zetten op de journalistiek van *Time*, bleek dat uit gangbare ingrepen en visuele metaforen die men overal in Europa en Amerika kon zien in de vroege jaren van de Koude Oorlog. Perlmutter geeft voorbeelden hoe bijschriften bij foto's, speciaal als ze van communistische origine waren, de lezing ervan bijstuurden, of hoe tekst waar foto's als illustratie bijstonden die foto's een dwingende uitleg gaf. Nergens staat Perlmutter stil bij visuele communicatie op zich, hoewel dat toch zijn onderwerp lijkt te zijn. En misschien heeft dat wel te maken met het feit dat *Time* niet bij uitstek een tijdschrift is dat het van visuele communicatie moet hebben. Het wekt verbazing dat Perlmutter niet het toonbeeld van fotojournalistiek, het weekblad *Life*, ook uit de stal van Luce, als object van studie heeft genomen. Dat heeft misschien te maken met het feit dat in 1994 Wendy Kozol *Life's America (Family and Nation in Postwar Photojournalism*, Temple UP, Philadelphia) is gepubliceerd, in vele opzichten een beter voorbeeld van een *visual communication* studie. Anders dan Perlmutter's boek is het rijk geïllustreerd en geeft het de lezer de mogelijkheid voor zichzelf de analyse van de auteur te controleren.

Dit brengt mij op een algemener bezwaar. Op terreinen van wetenschappelijke studie die zich met media en communicatie bezighouden hebben zich paradigma's en vormen van

betoogtrant ontwikkeld die de beschouwer in staat stellen visuele communicatie in haar zelfstandigheid te analyseren, en als communicatie te zien tussen zenders en ontvangers, met haar eigen regels en structuur. Perlmutter bepaalt zich tot de analyse van intenties bij de zender en roept nergens de vraag op hoe de Amerikaanse lezers van *Time* die intenties ondergingen. Het is ongetwijfeld informatief om bij Perlmutter te lezen hoe de iconografische kracht van leidersportretten, bijvoorbeeld van Mao, in *Time* werd ondermijnd door aan het beeld de woorden ‘pudgy dictator’ toe te voegen. Maar het haalt het toch niet bij de zoveel diepgaander analyse van dergelijke publieke beelden – van de constructie van hun autoriteit en authenticiteit met visuele middelen en technieken – als we bijvoorbeeld kunnen vinden in het werk van de Duitse ‘visual history’ specialist Gerhard Paul (zie bv. Gerhard Paul (ed.), *Visual History: Ein Studienbuch*, Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 2006).

Rob Kroes